

บทที่ 7

วิลเลียม คีน เฮาเวลล์ (William Dean Howells)

(ค.ศ. 1837–1920)

ประวัติ

วิลเลียม คีน เฮาเวลล์ เกิดเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 1837 ที่เมืองมาตินส์ เฟอร์รี (Martin's Ferry) มณฑลรัฐโอไฮโอ เฮาเวลล์ มีพี่น้องทั้งหมดรวม 8 คน เฮาเวลล์ เป็นบุตรคนที่ 2 บิดาชื่อ วิลเลียม คูเปอร์ เฮาเวลล์ (William Cooper Howells) สืบเชื้อสายมาจากชาวเวลส์ โดยอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในอเมริกาเมื่อเฮาเวลล์มีอายุได้เพียง 2 ขวบ บิดาของเฮาเวลล์เป็นเจ้าของและบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายในเมืองต่าง ๆ ของรัฐโอไฮโอ ต่อมาธุรกิจของบิดาของเฮาเวลล์ต้องตกต่ำลง เนื่องจากบิดาของเขาไม่มีความชำนาญทางการค้า ในขณะที่เดียวกันบิดาของเฮาเวลล์มักจะเผชิญกับปัญหาระหว่างตัวเขากับประชาชนในแถบทางใต้ของโอไฮโอ เนื่องจากบิดาของเฮาเวลล์ต่อต้านการมีทาสโดยอาศัยหนังสือพิมพ์ของตนเป็นสื่อ ซึ่งในขณะนั้นดินแดนทางใต้ของโอไฮโอต้องการให้มีทาส ด้วยเหตุนี้เองทำให้เฮาเวลล์ต้องมีส่วนร่วมในการต่อสู้เพื่อการขจัดของครอบครัวตั้งแต่เขายังเยาว์วัย โดยเขาต้องเข้าช่วยงานในโรงพิมพ์ตั้งแต่อายุได้เพียง 9 ขวบ และช่วยวัยเพียง 12 ขวบ เฮาเวลล์ต้องออกจากโรงเรียนเพื่อจะเข้าช่วยงานโรงพิมพ์ได้เต็มที่ แต่ด้วยความที่เป็นคนใฝ่รู้ทำให้เขาหันมาใช้วิธีศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง เฮาเวลล์เป็นผู้มีใจรักที่จะเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ เช่น เยอรมัน สเปน ละติน ความที่เป็นผู้สนใจทางด้านภาษาเฮาเวลล์เคยศึกษาภาษาต่าง ๆ 5 ภาษาในเวลาเดียวกัน จากการที่เขาเวสต์สนใจภาษานลพลอยได้ก็คือทำให้เฮาเวลล์สนใจวรรณคดี เราอาจกล่าวได้ว่านิสัยรักการอ่านของเฮาเวลล์นั้นได้รับการกระตุ้นมาจากบิดาของเขานั่นเอง

แรกทีเดียวนั้นเฮาเวลล์ใฝ่ฝันที่จะเป็นกวี เขาได้พยายามฝึกฝนประพันธ์บทกวีอย่างจริงจัง บทกวีของเขาได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น โดยที่เฮาเวลล์ไม่ทราบเมื่อเขามีอายุ 15 ปี และต่อมาผลงานของเขาอีกประมาณ 5 – 6 บทก็ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารชื่อ The Atlantic Monthly ซึ่งเป็นวารสารที่มีชื่อเสียง กล่าวได้ว่าความ

ไผ่ฝันของเขาเวลส์มีที่ท่าจะเป็นจริงเมื่อเขากับ เจ เจ เพียท์ (J.J. Piatt) ใ้ร่วมกันพิมพ์หนังสือรวมบทกวีของเขาทั้ง 2 คน หนังสือรวมบทกวีนี้ชื่อ "Poems of Two Friends" แต่ผลปรากฏว่าความฝันของเขาเวลส์ต้องพังทลายลง เนื่องจากหนังสือของเขาไม่เป็นที่แพร่หลาย เขาจึงต้องหันกลับไปทำอาชีพเดิมคือหนังสือพิมพ์เพื่อยังชีพ ผลจากการทำงานอย่างหนักทำให้เขาต้องล้มเจ็บลง การล้มเจ็บครั้งนี้มีผลต่อประสาทของเขา โดยทำให้เขาเวลส์เป็นโรคอุปทานและเกิดความกลัวตลอดเวลาวาเขาจะคงตายตั้งแต่เขายังไม่แก่

ในปี ค.ศ. 1855 ครอบครัวเขาเวลส์อพยพไปอยู่ที่เจฟเฟอสัน (Jefferson) ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ทางตอนเหนือของรัฐโอไฮโอ ที่เมืองเจฟเฟอสัน บิดาของเขาเวลส์ได้เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ชื่อ "The Sentinel" จากการที่ชาวเมืองเจฟเฟอสันมีความเห็นต่อค่านการมีทาสเช่นเดียวกับบิดาของเขาเวลส์จึงทำให้หนังสือพิมพ์ของเขาเป็นที่แพร่หลาย ผลก็คือทำให้ฐานะครอบครัวดีขึ้น อดิเลียม คีน เขาเวลส์เองก็ได้ส่งผลงานของเขา ไปตีพิมพ์ แม้ว่าช่วงที่เขาเดินทางไปทางตะวันออกเขาก็ยังส่งผลงานมาลงเป็นประจำ ผลงานที่ต้องไปตีพิมพ์นั้นมีทั้งบทความทางการเมือง วิจารณ์หนังสือ เรื่องสั้น และบทกวี จากการที่บิดาของเขาเวลส์เป็นผู้ต่อต้านการมีทาสจึงทำให้เขากลายเป็นผู้สนับสนุนพรรครีพับลิกันซึ่งมีอุดมการณ์เช่นเดียวกัน ต่อมาบิดาของเขาเวลส์ก็ได้รับตำแหน่งเสมียนพนักงานนิคมอุตสาหกรรมแห่งรัฐสภา จึงทำให้ต้องเดินทางไปเมืองโคลัมเบียสมอย ๆ เขาเวลส์ก็มักจะเดินทางไปด้วย และที่เมืองโคลัมเบียนี้เอง เขาเวลส์ได้พบกับอีลินอร์ มีค (Elinor Mead) และทั้งคู่ได้ตกลงแต่งงานในปี ค.ศ. 1861 ที่ปารีส

ในปี ค.ศ. 1858 เขาเวลส์ได้เป็นบรรณาธิการให้กับวารสาร "Ohio State Journal" ในปี ค.ศ. 1861 เขาเวลส์ได้แต่งงานกับอีลินอร์ มีค ที่ปารีส ประเทศฝรั่งเศส หลังจากนั้นทั้งคู่ก็ได้ไปอยู่ที่เวนิสเนื่องจากเขาเวลส์ได้รับแต่งตั้งเป็นกงสุลอเมริกันประจำประเทศอิตาลี ในขณะที่เขาเวลส์ออกเดินทางไปประจำที่อิตาลีนั้น สงครามกลางเมืองในอเมริกาได้เกิดขึ้นแล้ว ช่วงที่เขาเวลส์อยู่ในตำแหน่งกงสุลนั้น

เนื่องจากภาระหน้าที่มีได้มีมากมาย จึงเปิดโอกาสให้เฮาเวลส์ได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ทำสิ่งที่เขาชอบนั่นคือการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับศิลปะและวรรณคดีของยุโรปโดยเฉพาะอิตาลีเสีย กล่าวกันว่าแนวความคิดในแนวสตินิยมของเฮาเวลส์ได้รับอิทธิพลมาจากช่วงนี้เอง ในปี ค.ศ. 1865 เฮาเวลส์ได้ลาพักโดยกลับไปอเมริกาและในเวลาต่อมาเขาก็ได้ลาออกจากตำแหน่งกงสุลเพื่อทำงานในฐานะนักเขียนและนักหนังสือพิมพ์อย่างเต็มที่

เฮาเวลส์เริ่มงานที่นิวยอร์กโดยเป็นบรรณาธิการให้กับแมกกาซีน "The Nation" ระยะเวลาหนึ่ง ต่อมาได้เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการ และหัวหน้ากองบรรณาธิการ ในปี ค.ศ. 1871 ตามลำดับ ให้กับวารสาร "The Atlantic Monthly" ในบอสตัน การที่เฮาเวลส์ทำงานให้กับวารสารฉบับนี้ เป็นเวลาถึง 15 ปี (เฮาเวลส์ลาออกจากตำแหน่งบรรณาธิการในปี ค.ศ. 1881) นับเป็นโอกาสทองของเขา มาก เฮาเวลส์ต้องรับผิดชอบดูแลงานในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นการพิสูจน์อักษรหรือการแก้ไขต้นฉบับ นอกจากนี้เขายังเขียนบทความและวิจารณ์หนังสือที่น่าสนใจลงในวารสารด้วย ในขณะเดียวกันเฮาเวลส์ก็ได้พยายามส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานของนักเขียนรุ่นใหม่ ดังเช่น มาร์ค ทเวน, เฮนรี เจมส์ ซึ่งต่อมาทั้งสามคนได้กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน ในช่วง 10 ปีที่เฮาเวลส์ดำรงตำแหน่งบรรณาธิการของวารสาร "The Atlantic Monthly" เฮาเวลส์ได้ตีพิมพ์นวนิยายของเขาเองถึง 7 เล่ม นวนิยายเล่มแรกที่เขาตีพิมพ์ในช่วงนี้คือ Their Wedding Journey (1872) และเล่มสุดท้าย (ในช่วงที่เป็นบรรณาธิการ) คือ The Undiscovered Country (1880)

เฮาเวลส์ลาออกจากตำแหน่งบรรณาธิการของวารสาร "The Atlantic Monthly" ในปี ค.ศ. 1881 เพราะต้องการที่จะดำเนินชีวิตในฐานะนักเขียนนวนิยายและนักวิจารณ์เต็มตัว ในปี ค.ศ. 1885 เฮาเวลส์ได้ตีพิมพ์นวนิยายที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขาคือ The Rise of Silas Lapham ซึ่งทำให้เฮาเวลส์ประสบผลสำเร็จทั้งในด้านการชื่อเสียงและเงินทองอย่างมาก แต่ในช่วงปีเดียวกันนั้นเอง เฮาเวลส์มีความ

รู้สึกไม่พอใจกับสภาพการ เมืองของอเมริกาเนื่องจากเขาได้รับอิทธิพลแนวความคิดเกี่ยวกับระบอบสังคมนิยมของทอลสตอย เขาเวสต์รู้สึกเห็นใจชนชั้นกรรมกรอย่างยิ่งและได้พยายามเป็นปากเสียงของชนชั้นนี้โดยเฉพาะกลุ่มกรรมกรที่เรียกตนเองว่า เฮย์มาร์เก็ต (Haymarket Anarchists) เนื่องจากเขาเวสต์มีความรู้สึกว่าการกรรมกรกลุ่มนี้ไม่ได้รับความเป็นธรรม ทั้งเช่น สมาชิกของเฮย์มาร์เก็ตถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยข้อหาว่าสมรู้ร่วมคิดวางระเบิด โดยปราศจากหลักฐานที่ชัดเจน ตัวอย่างผลงานในช่วงนี้คือ A Hazard of New Fortunes (1890)

ในช่วงปี ค.ศ. 1880 - 1889 เขาเวสต์ได้แสดงความคิดเห็นต่อสถานการณ์เขียนในแนวโรแมนติคจึงจะเห็นได้จากผลงานที่เขาเวสต์ตีพิมพ์ในวารสาร "Harper's Monthly" ในปี ค.ศ. 1886 ชื่อ "The Editor's Study" ก่อนหน้าที่เขาเวสต์จะเสียชีวิตนั้นเขาได้รับตำแหน่งเป็นประธานคนแรกของสถาบันศิลปะและวรรณคดีแห่งอเมริกา (American Academy of Arts and Letters) ถึง 13 ปี ชื่อเสียงในช่วงนั้นปลายชีวิตของเขาเวสต์เริ่มตกต่ำลงแม้ว่าเขาจะยังคงดำรงตำแหน่งประธานของสถาบันศิลปะและวรรณคดีก็ตาม เนื่องจากมีนักเขียนรุ่นน้องโจมตีเขาเวสต์ว่าไม่มีความสามารถที่จะบรรจุเรื่องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์และการขาดกรรมลงในงานเขียนของเขา (เขาเวสต์ให้ความเห็นว่าเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ไม่ควรจะนำไปพูดต่อหน้าสาธารณชน โดยเฉพาะต่อหน้าเด็กกับผู้หญิง และเรื่องเพศสัมพันธ์ก็มีใช้ส่วนประกอบทั้งหมดของชีวิต) นอกจากสาเหตุข้างต้นแล้วประกอบกับการทำงานหนักมากเกินไปของเขาเวสต์ในปี ค.ศ. 1882 และการเสียชีวิตของบุตรสาวที่ชื่อ วินิเฟรด (Winifred) ในปี ค.ศ. 1889 ซึ่งเสียชีวิตด้วยเพียงอายุ 25 ปี ทำให้ชีวิตของเขาเวสต์ในช่วงนี้ปราศจากความสุขและเสียชีวิตในที่สุดเมื่อปี ค.ศ. 1920 ที่นิวยอร์กซึ่งเขาย้ายมาอยู่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1885

วิลเลียม คีน เฮาเวลล์ ในฐานะนักเขียนนวนิยาย

ชีวิตช่วงต้นของเฮาเวลล์นั้น เฮาเวลล์มักจะผลิตผลงานประเภทหนังสือท่องเที่ยวและมักจะมีพิมพ์ผลงานในหนังสือพิมพ์และแมกกาซีนต่าง ๆ เช่น "Suburban Sketches" (1871) การดำเนินชีวิตในฐานะนักเขียนนวนิยายของเฮาเวลล์เริ่มต้นจริงจัง ๆ เมื่อเขามีอายุ 36 ปี เฮาเวลล์เขียนนวนิยายทั้งหมด 35 เรื่องในช่วงที่มีชีวิต (ผลงานทางคำอื่น ๆ มีดังนี้ หนังสือท่องเที่ยว 10 เล่ม รวมเรื่องสั้น 8 เล่ม หนังสือชีวประวัติ 4 เล่ม เรื่องที่เขียนจากความทรงจำ 5 เล่ม บทละคร 36 เรื่อง รวมบทกวี 4 เล่ม หนังสือวิจารณ์ 8 เล่ม) การเป็นนักเขียนของเฮาเวลล์สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ช่วงคือ

1. นวนิยายที่เฮาเวลล์เขียนออกมาในช่วงแรกมักจะเป็นสัจนิยมในเชิงจิตวิทยา เช่น

โครงเรื่องมักจะเกี่ยวกับความรักที่อาจจะจบลงด้วยการแต่งงานหรือไม่ได้แต่งงาน ตัวละครมีจำนวนน้อย และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมักจะไม่ใช่คำคือพบได้ในชีวิตประจำวันบ่อย ๆ โดยเฮาเวลล์มักจะสนใจที่จะเสนอความตรงกันข้ามของศีลธรรมกับมรรยาทในเชิงจิตวิทยา โดยเฉพาะจิตวิทยาของผู้นั่ง

2. ช่วงที่ 2 คือช่วงที่เฮาเวลล์มีความสนใจและเข้าไปเกี่ยวข้องกับสังคมมากขึ้น ผลงานที่ออกมาในช่วงนี้มักจะเป็นการวิจารณ์สังคม เช่น A Hazard of New Fortunes โดยเฮาเวลล์มีความเห็นอกเห็นใจชนชั้นกรรมกรว่าถูกขูดรีดแรงงาน แนวความคิดเกี่ยวกับสังคมนิยมของเฮาเวลล์นั้นได้รับอิทธิพลมาจากนักเขียนชาวรัสเซีย ชื่อลีโอ ทอลสตอย (ค.ศ. 1828 - 1910)

3. ช่วงที่ 3 คือช่วงตอนปลายของชีวิตที่เฮาเวลล์เริ่มหยกสนใจการเขียนนวนิยายที่เน้นไปทางหนึ่งทางใดโดยเฉพาะ หมายความว่า แทนที่เฮาเวลล์จะเขียนนวนิยายในแนวจิตวิทยาเหมือนในช่วงแรกของชีวิตหรือในแนวสังคมนิยมเหมือนในช่วงกลางของชีวิตแต่เพียงในแนวหนึ่งแนวใด เฮาเวลล์กลับสนใจที่จะใช้ทั้ง 2 แนว

ผสมผสานกัน ดังเช่น The Rise of Silas Lapham มีโครงเรื่อง 2 โครงเรื่อง โครงเรื่องแรกเกี่ยวกับความรักของชายหนุ่มกับหญิงสาว ในขณะที่โครงเรื่องที่สองแสดงให้เห็นถึงความวิคตังวลของเขา เวลส์ที่มีต่อปัญหาทางสังคม

วิลเลียม คีน เขาเวลส์ ในฐานะนักเขียนในแนวสัจนิยม

แม้ว่าเขาเวลส์จะได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งของผู้เขียนที่วางรากฐานสัจนิยมในอเมริกา แต่สัจนิยมของเขาเวลส์จะมีความหมายอยู่ในวงจำกัด คือ

1. คำว่า สัจนิยม สำหรับเขาเวลส์หมายความว่า การนำเสนอเรื่องต่างๆ ตามความเป็นจริง และเรื่องที่นำเสนออันนั้นมักจะเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นกับคนทั่วๆ ไป เรื่องที่เขาเวลส์สนใจสามารถแบ่งออกไปเป็น 2 ลักษณะคือ

1. ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มชนชั้นกลางและพ่อค้าซึ่งเพิ่งจะร่ำรวยขึ้นมากับกลุ่มเจ้าขุนมูลนายเก่า (กลุ่มผู้ค้ำ) โดยเฉพาะกลุ่มเจ้าขุนมูลนายที่อยู่ทางฝั่งตะวันออก (เขาเวลส์มักจะเน้นเจ้าขุนมูลนายที่อยู่ในบอสตัน)

2. ปัญหาทางอารมณ์และศีลธรรมที่เข้ามาบีบคั้นในชีวิตการแต่งงานจากการที่เขาเวลส์มีความเชื่อในแนวความคิดแบบสัจนิยมทำให้เขาโจมตีการเขียนในแนวโรแมนติก เพราะเขาเวลส์ถือว่าการเขียนเช่นนั้นเป็นการหนีจากโลกแห่งความเป็นจริง เขาเวลส์ไม่แค่เพียงผลิตผลงานในแนวสัจนิยมเท่านั้นเขายัง ใฝ่มีส่วนกระตุ้นและส่งเสริมนักเขียนรุ่นน้องที่เขียนในแนวสัจนิยมเช่นเดียวกับเขาค้วย เช่น สตีเฟน เครน (ค.ศ. 1871 - 1900), แฮมลิน การ์แลนด์ (ค.ศ. 1860 - 1940), แฟรงค์ นอร์วีส (ค.ศ. 1870 - 1902)

2. แม้ว่าเขาเวลส์จะพยายามให้ภาพเหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ ตามความเป็นจริงและเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคนทั่วๆ ไปก็ตาม แต่เขาเวลส์จะหลีกเลี่ยงการบรรยายเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ลงไปในงานของเขา ซึ่งจุดนี้เองทำให้ นักเขียนรุ่นน้องบางคนโจมตีเขา (ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น)

3. เหตุผลอีกประการหนึ่งที่กล่าวว่าเฮาเวลล์เป็นนักเขียนในแนวสัจนิยม แต่ในวงจำกัดคือการให้ภาพชีวิตของชาวอเมริกันมักจะมีอยู่เพียง 2 ลักษณะ คือ

1. สารัตถะของเรื่องมักจะเกี่ยวกับครอบครัว เศรษฐกิจ การค้า และการอุตสาหกรรมของชนชั้นกลาง

2. เฮาเวลล์มักจะหลีกเลี่ยงการจบของเรื่องในแนวโรแมนติกโดยที่ตัวเอกจะต้องได้รับความสุขในตอนจบเสมอไป

4. ข้อจำกัดในสัจนิยมของเฮาเวลล์อีกประการหนึ่งคือ เฮาเวลล์มักจะบรรจุกุเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความสงสาร (pathos) เช่น การตายของคอนราดในเรื่อง A Hazard of New Fortunes กับเหตุการณ์ที่บังเอิญเกิดประจวบกัน (coincidence) เช่น การที่บ้านโซลาส แลบบแฮม เกิดเพลิงไหม้ในเรื่อง The Rise of Silas Lapham หรือการที่บาร์พลีทิมมาร์ เจียพบกันโดยบังเอิญที่สถานีรถไฟในเรื่อง a Modern Enstance

สำหรับตัวละครนั้น เฮาเวลล์มักจะให้ภาพตัวละครผู้หญิงดีกว่าตัวละครผู้ชาย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเฮาเวลล์เห็นว่าภายในครอบครัวนั้นผู้หญิงจะมีบทบาททางด้าน เศรษฐกิจ และศีลธรรมมาก บ่อยครั้งที่ในผลงานของเฮาเวลล์ตัวละครซึ่งเป็นสามีมักจะต้องปรึกษาภรรยาทุกครั้งที่จะต้องตัดสินใจเกี่ยวกับการทำธุรกิจ และสารัตถะของนวนิยายแต่ละเล่มมักจะเกี่ยวข้องกับ การตัดสินใจที่ขึ้นอยู่กับศีลธรรม หมายความว่า ตัวเอกของเรื่องมักจะเลือกตัดสินใจระหว่างความอยากได้กับศีลธรรม แต่แม้ว่าตัวละครจะเลือกตัดสินใจอย่างไรก็ตาม ในตอนจบของเรื่อง เฮาเวลล์มักจะต้องให้ความช่วยเหลือ ได้รับการลงโทษ (แม้ว่าความดีอาจไม่ได้รับรางวัลก็ตาม)

วิลเลียม คีน เฮาเวลล์ กับนักเขียนกลุ่มบรามิน (The Brahmins)

ในปี ค.ศ. 1860 เฮาเวลล์ได้เดินทางจากโอไฮโอไปยังนิวอิงแลนด์ (จากตะวันตกไปตะวันออก) การเดินทางครั้งนี้เฮาเวลล์มีความรู้สึกเหมือนกับการเดินทางจาริกแสวงบุญไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ เพราะดินแดนแถบนิวอิงแลนด์ (ซึ่งมีทั้งหมด

6 รัฐด้วยกันคือ แมสซาชูเซตส์, นิวแฮมเชอร์, เวอร์มอนท์, แมสซาชูเซตส์, โรดไอแลนด์, และคอนเนคติกัต) ในช่วงตอนกลางของคริสต์ศตวรรษที่ 19 รัฐเหล่านี้ได้กลายเป็นแหล่งรวมของวรรณคดีและนักเขียนโดยมีศูนย์กลางอยู่ที่บอสตัน (Boston - เมืองหลวงของรัฐแมสซาชูเซตส์), เคมบริดจ์ (Cambridge) และคอนคอร์ด เป็นเมืองเล็ก ๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของบอสตันซึ่งอยู่ในรัฐแมสซาชูเซตส์) นักเขียนที่มีชื่อเสียงได้แก่ ราล์ฟ วอลโด เอ็มเมอร์สัน (Ralph Waldo Emerson), เฮนรี เดวิด โธโร (Henry David Thoreau), นาเชียนีล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne), โอลิเวอร์ เวเนดล โฮล์มส์ (Oliver Wendell Holmes) เจมส์ รัสเซล โลเวลล์ (James Russell Lowell) เฮนรี วักส์เวิร์ธ ลองเฟลโลว์ (Henry Wadsworth Longfellow) แม้ว่าศูนย์กลางของวรรณคดีจะอยู่ที่ 3 เมือง คือ บอสตัน, เคมบริดจ์ และคอนคอร์ด ก็ตาม แต่เมืองที่มีชื่อมากที่สุดคือ บอสตัน ซึ่งทำให้มีการขนานนามให้ว่าเป็น "เอเธนส์แห่งอเมริกา (the Athens of America)"

ที่นิวอิงแลนด์โลเวลล์ได้ชักนำให้เฮาเวลล์เข้าไปอยู่ในวัฏจักรของวรรณคดีของเมืองบอสตัน, เคมบริดจ์ และคอนคอร์ด ที่บอสตัน เฮาเวลล์ได้รับตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการของวารสาร "The Atlantic Monthly" ต่อมาเขาได้ย้ายไปอยู่ที่เคมบริดจ์ เฮาเวลล์จะย้ายที่อยู่ไป-มาระหว่างเคมบริดจ์กับบอสตันจนถึงปี ค.ศ. 1888 ซึ่งเขาได้ย้ายไปอยู่ที่นิวยอร์ก เป็นที่ทราบกันดีว่าตั้งแต่ปี ค.ศ. 1888 เป็นต้นไป บอสตันได้ยุติการเป็นศูนย์กลางของวรรณคดีอเมริกัน¹

ในช่วงที่เฮาเวลล์เป็นบรรณาธิการของวารสาร "The Atlantic Monthly" นั้น เขาไม่เพียงแต่ตีพิมพ์ผลงานของนักเขียนในแถบนิวอิงแลนด์เท่านั้น แต่เขาได้ตีพิมพ์ผลงานของเขานักเขียนทั่วประเทศ ด้วยเหตุนี้เองวารสาร "The Atlantic Monthly" ซึ่งเคยเป็นเพียงวารสารที่เป็นที่รู้จักกันเฉพาะในแถบนิวอิงแลนด์ ได้กลายเป็นวารสารที่คนอเมริกันทั่วทั้งประเทศรู้จัก

¹ Marcus Cunliffe, The Literature of the United States

นอกจากข่าวใ้วารสาร "The Atlantic Monthly" เป็นที่รู้จักทั่วทั้งประเทศแล้ว ในการเสนอความคิดเห็นของเฮาเวสต์ เราจะเห็นได้ว่าในขณะที่เฮาเวสต์แสดงความรู้สึกว่ารัก นิวอิงแลนด์ เซาก็โจมตี การวางมากมั่วของชนชั้นสูงในเมืองบอสตันด้วย เฮาเวสต์เปรียบเทียบชนชั้นสูงในเมืองบอสตันว่าเหมือนกับพวกที่อยู่ในวรรณะพราหมณ์ซึ่งเป็นวรรณะหนึ่งของอินเดีย โดยพวกชนชั้นสูงเหล่านี้มักจะชอบคบคูกุแคลนชนชั้นอื่น เฮาเวสต์จึงเรียกพวกชนชั้นสูงของเมืองบอสตันว่า "บอสตัน บราห์มินส์ (Boston Brahmins)" ซึ่งเฮาเวสต์เองก็ได้เขียนโจมตีคนกลุ่มนี้เป็นประจำซึ่งจะเห็นได้ในผลงานที่ชื่อ A Chance Acquaintance, และ The Rise of Silas Lapham

ผลงานของวิลเลียม คีน เฮาเวสต์

- Venetian Life (1866)
- Italian Journeys (1867)
- The Lady of the Aroostook (1879)
- A Modern Instance (1881)
- The Rise of Silas Lapham (1884)
- Indian Summer (1885)
- A Hazard of New Fortunes (1889)
- Criticism and Fiction (1891)
- The Quality of Mercy (1892)
- A Traveller from Altruria (1894)
- The Kentons (1902)
- The Leatherwood God (1916)

A MODERN INSTANCE

(1881)

กล่าวได้ว่า เมื่อ วิลเลียม คีน เฮาเวลล์ เสนอผลงานชิ้นนี้ออกสู่ตลาด เป็นช่วงที่เฮาเวลล์ประสบผลสำเร็จทั้งในค่านชีวิตและการงานต่าง ๆ ดังนี้

1. เป็นนักเขียนและนักวิจารณ์ที่มีชื่อทั้งในประเทศและต่างประเทศ
2. เป็นที่ยอมรับและรู้จักอย่างกว้างขวาง
3. มีเพื่อนฝูงที่มีชื่อเสียงในอาชีพต่าง ๆ
4. เป็นบรรณาธิการ ของวารสารที่มีชื่อเสียง คือ "The Atlantic Monthly"
5. มีฐานะมั่นคง เช่น มีบ้านใหญ่โตหรูหรา
6. มีอิทธิพลทั้งในวงการการเมืองและวงการวิชาการ

ในช่วงปี ค.ศ. 1870 - 1879 เฮาเวลล์ได้เขียนนวนิยายหลายเรื่อง เช่น Their Wedding Journey, A Chance Acquaintance, A Foregone Conclusion, The Lady of the Aroostook, The undiscovered Country และในช่วงปี ค.ศ. 1880 - 1889 เฮาเวลล์ก็ได้เขียนนวนิยายอีกหลายเรื่องเช่นกัน เช่น A Modern Instance, Indian Summer, The Rise of Silas Lapham, The Minister's Charge, Annie Kilburn, April Kilburn, A Hazard of New Fortunes นวนิยายที่เฮาเวลล์เขียนขึ้นในช่วงหลังซึ่งรวมทั้ง A Modern Instance มีลักษณะแตกต่างจากนวนิยายที่เขียนขึ้นในช่วงแรกอย่างมากทั้งในค่านรูปแบบและแนวการเขียน สำหรับเรื่อง A Modern Instance นี้เกี่ยวกับชีวิตอันรุ่งโรจน์และความตกอับของนักหนังสือพิมพ์คนหนึ่ง

เนื้อเรื่องย่อ บาร์ทลี ฮับบาร์ด (Bartley Hubbard) บัณฑิตจากมหาวิทยาลัย ฮาวาร์ด และเป็นนักหนังสือพิมพ์ของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นรายสัปดาห์ฉบับหนึ่งของ เมือง เอ็กคิวิตี้ (Equity) ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ อยู่ในรัฐเมน (Maine) ฮับบาร์ดใ้รักและรักกับมาร์เซีย เกย์ลอร์ด (Marcia Gaylord), และตกลงจะแต่งงานกัน แต่ต่อมามาร์เซียจับได้ว่า ฮับบาร์ดมีสัมพันธ์กับผู้หญิงสาวกับพนักงานที่ทำงานของเขา จึงได้ยกเลิกการแต่งงาน ฮับบาร์ดมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อคินนี่ (Kinney) ซึ่งทำงานเป็นพ่อครัวอยู่ที่แคมป์ค็อกซ์แห่งหนึ่ง ในการเขียนบทความเกี่ยวกับอุตสาหกรรมไม้ของของรัฐเมนของฮับบาร์ดนั้น เขามักจะได้ข้อมูลมาจากคินนี่นี่เอง เมื่อฮับบาร์ดต้องออกจากงาน เขาจึงพามาร์เซียหนีไปยังบอสตันพร้อมกับข้อมูลที่เขาได้จากคินนี่ ที่บอสตันฮับบาร์ดได้ทำงานกับหนังสือพิมพ์ที่ชื่อ เสี่ยง

ในขณะที่การงานของฮับบาร์ดประสบผลสำเร็จแต่จิตใจทางคามศีลธรรมของเขา กลับเริ่มเสื่อมลง ฮับบาร์ดกลายเป็นคนชอบคุยโอ้อวด ไม่มีระเบียบให้กับตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไปและยังเล่เหลี่ยมค้าย สำหรับมาร์เซียนั้นโดยธาตุแท้ของเธอแล้วเป็นคนดีแค่วิถีของเธอต้องยุ่งเหยิง เนื่องจากเธอได้รับการเลี้ยงดูจากบิดาของเธอซึ่งไม่มีความเชื่อมั่นในเรื่องพระเจ้าเลย เมื่อฮับบาร์ดได้เลื่อนตำแหน่งเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ เขาก็กลับทำตัวสามะเล เตเมมา เมื่อฮับบาร์ดต้องประสบกับปัญหาเรื่องเงินทอง เขาได้ยืมจากเบน ฮอลเลค (Ben Halleck) ซึ่งเป็นชายหนุ่มที่ซื่อสัตย์และพิการ การที่ฮอลเลคให้ฮับบาร์ดยืมเงินนั้นเพราะว่าเขาต้องการช่วยมาร์เซีย เนื่องจากเขาหลงรักมาร์เซีย

ต่อมาฮับบาร์ดได้พบกับคินนี่อีกครั้งหนึ่งและเช่นเคย ฮับบาร์ดได้ขโมยข้อมูลจากคินนี่กำลังจะใช้ในการผลิตผลงาน ค้ายเหตุนี้เอง ฮับบาร์ดจึงต้องออกจากงานและหนีไปทางตะวันตกโดยทิ้งมาร์เซียไว้ที่บอสตัน เป็นเวลาหลายปีที่มาร์เซียต้องต่อสู้เพื่อการดำรงชีวิตเพียงลำพัง โดยได้รับการช่วยเหลือจากนายธนาคารที่ชื่อแอทเธอร์ตัน (Atherton) และการช่วยเหลืออย่างลับ ๆ จากฮอลเลค ในช่วงนี้เองฮับบาร์ดซึ่งอยู่ที่รัฐอินดีแอนาได้พองหนยามาร์เซีย เมื่อมาร์เซียเป็นอิสระ ฮอลเลคต้องการที่จะแต่งงานกับเธอแต่ฮอลเลคซึ่งเป็นผู้ที่เคร่งศาสนากลับเกิดข้อขัดแย้งในใจ เนื่องจากมาร์เซียได้ชื่อว่าเป็นภรรยาของชายอื่นมาก่อน ซึ่งสภาพเช่นนี้ทำให้

เหมือนมีรอยกางที่ไม่สามารถลบเลือนได้ ในที่สุดคอลเลคจึงต้องสละความสุขของคนและมารีเซีย ส่วนฮับบาร์คเมื่อหย่าขาดจากมารีเซียแล้ว เขาถูกฆ่าตายในอริโซนาจากการมีเรื่องทะเลาะกับผู้อื่น

วิจารณ์

1. สำนวน (theme) กล่าวได้ว่าสำนวนของเรื่องนี้มี 2 เรื่องคือ วงการหนังสือพิมพ์ (journalism) กับการหย่าร้าง (divorce) ซึ่งเป็นครั้งแรกที่นักเขียนอเมริกันได้เขียนเกี่ยวกับ 2 เรื่องนี้ โดยเฮลเวสได้ให้ตัวเอกของเรื่องนี้คือฮับบาร์ค (Bartley Hubbard) เป็นนักหนังสือพิมพ์ที่ข้องเกี่ยวกับการหย่าร้าง เหตุผลที่เฮลเวสเขียนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เพราะเขาเห็นว่ายังไม่เคยมีนักเขียนคนใดเขียนมาก่อน ประกอบกับการที่เฮลเวสได้เคยคลุกคลีอยู่ในวงการหนังสือพิมพ์ จึงทำให้เขารู้จักบุคลิกและลักษณะของนักหนังสือพิมพ์ดี เฮลเวสจึงนำ 2 เรื่องนี้มาผูกกันเข้าเป็นโครงเรื่องของ A Modern Instance ด้วยเหตุนี้นวนิยายเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจและรู้จักกันอย่างแพร่หลาย และทำให้เฮลเวสเป็นที่ยอมรับในฐานะนักเขียนในแนวสำนวนด้วย เพราะสำนวนทั้ง 2 ก็นำมาข้างกันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในสังคม มิได้เป็นเรื่องเพ้อฝันหรือคิดขึ้นเอง เฮลเวสได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการฟ้องหย่าตั้งแต่ส่งหมายศาลจนถึงการขึ้นศาล

"Try 97 Rumford Street." ...

State of Indiana }
Tecumseh County } ss.

In Tecumseh Circuit Court, April Term, 1879

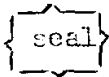
Bartley J. Hubbard }
vs. } Divorce. No. 5793
Marcia G. Hubbard }

It appearing, by affidavit this day filed in the office of the Clerk of the Tecumseh Circuit Court, that Marcia G. Hubbard, defendant in the above entitled action for divorce on account of abandonment and gross neglect of duty, is a **non resident** of the State of Indiana, notice of the **pendency** of such action is therefore hereby given said defendant above named, and that the same will be called for **answer** on the 11th day of April, 1879, the same being the 3rd judicial day of the April **term** of said court, for said year, which said term of said court will begin on the first Monday in April, 1879, and will be held at the Court House, in the town of Tecumseh, in said County and State, said 11th day of April, 1879, being the time **fixed** by said plaintiff, by indorsement **on** his complaint, at which said time said defendant is required to **answer** herein.

Witness my hand and the seal of the said court, this 4th day of March, 1879

Augustus H. Hawkins,

Clerk

Milikin & Ayres, Att'ys for Plff." (p. 404)

2. ถ้าเปรียบเทียบนวนิยายเรื่องนี้ A Modern Instance กับนวนิยายอื่นๆ ก่อนหน้านั้นของ เฮาเวลล์จะพบว่า ในนวนิยายก่อนหน้านั้นมักจะมีตัวละครจำกัดและเหตุการณ์มัก จะเกิดเพียงในที่ใดที่หนึ่งเท่านั้น แต่ใน A Modern Instance ผู้อ่านจะได้พบฉากตั้งแต่ รัฐแมน (Main) จนถึงรัฐโอไฮโอ คือตั้งแต่มาเรียเซียบเดินทางจากเมือง เอ็กควิตีมาอยู่ที่บอสตัน และเดินทางจากเอ็กควิตีไปขึ้นศาลที่อื่นขึ้นมา ซึ่งถ้าเปรียบเทียบการถ่ายภาพ อาจกล่าวได้ว่าภาพ ใน A Modern Instance เป็นภาพกว้าง ๆ แต่ในเรื่องอื่น ๆ ภาพเป็นแบบเน้นเฉพาะ (close-up)

"... They (Squire, Marcia, Halleck, Olive, Flavia) had now left the river-hills and the rolling country beyond, and had entered the great plain which stretches from the Ohio to the Mississippi; and mile by mile, as they ran southward and westward..."
(P. 426)

สำหรับตัวละครในเรื่องนี้ เฮาเวลล์ได้ให้ภาพตัวละครที่หลากหลาย เช่น พวก แยกที่อยู่ในเมืองเล็ก ๆ คนต่างชั้นในบอสตันในการให้ภาพตัวละครที่สำคัญ ๆ เฮาเวลล์ได้ เน้นให้เห็นถึงอิทธิพลของสภาพแวดล้อม สภาพสังคมและวัฒนธรรมอเมริกันที่มีต่อตัวละคร เหล่านั้น ตัวละครที่สำคัญ ๆ มีดังนี้ บาร์ทลี ฮับบาร์ท, มาร์เซีย เกย์ลอร์ด, สไลว เกย์ลอร์ด, เบน ฮิลเลค, คินนี

บาร์ทลี ฮับบาร์ท (Bartley Hubbard)

เป็นชายหนุ่มหน้าตาทำทางดีและฉลาด แรกเริ่มทำงานเป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ "Equity Free Press" ซึ่งอยู่ในเมืองเอ็กควิตี ที่นี้เขาได้พบกับมาร์เซีย เกย์ลอร์ด จนในที่สุดก็หมั้นคานกันไปอยู่ที่บอสตัน บาร์ทลีเป็นคนพูดเก่ง ปากหวาน คิงที่เขาพูดกับมาร์เซีย ว่า ถ้าหากไม่มีเธออยู่ที่เอ็กควิตีเราคงทำอะไรไม่ได้ ทำให้มาร์เซียหลงรักเขามาก

"Well, you know my opinion of Equity," returned the young man. "If I didn't, have you here to free my mind to, once in a while, I don't know what I should do." (p. 9)

แรก ๆ เมื่อรักกับมาร์เซียเขาให้สัญญากับเธอว่าจะทำให้ลืมกับมาร์เซียรักเขา

"Marcia," he answered, "I am going to try to be all you expect of me. And I hope I shall never do anything unworthy of your ideal." (p. 55)

แต่เมื่อมาร์เซียตัดสินใจตามเขามาอยู่ที่บอสตัน เขาเริ่มแสดงความไม่รับนิยชมเพราะแทนที่เขาจะรีบหางานเนื่องจากหังकु่ไม่มีเงินมาก เขากลับใช้ชีวิตหาความสุขไปวัน ๆ เช่นดูละคร ปล่อยให้มาร์เซียวิตกทุกคร้บจนจนตองทุกข์ขึ้น

"The next day after breakfast, while they stood together before the parlor fire, Bartley proposed one plan after another for spending the day. Marcia rejected them all. (p. 145)

...

'Why, what has become of it all? We had a hundred and sixty!'

'Well, our railroad tickets were nineteen, the sleeping car was three, the parlor car was three, the theatre was two, the hack was fifty cents; and we'll have to put down the other two and a half to refreshments.

Marcia listened in dismay." (pp. 145 - 146)

เมื่อฐานะการเงินดีขึ้น มาร์ทลีย์กลับไม่รู้จักความพอคือ เขายังคงใช้จ่ายฟุ่มเฟือย การแต่งกายก็ต้องแต่งด้วยเสื้อผ้าแพง ๆ และยิ่งชอบดื่มเบียร์อย่างหนักทั้งกลางวันกลางคืน โดยไม่ช่วยมาร์เซียดูแลลูกและบ้านเลย เขากลับมองเห็นว่าการต้องอยู่แคในบ้านเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ จึงมักจะชอบออกนอกบ้านเสมอ

"... He always had beer with his lunch, which he had begun to take down town, since the **warm** weather had come on and made the walk up hill to Clover street irksome : and he drank beer at his dinner . . ."

(p. 255)

"**Marcia** and he had not so much time together as they used to have; she was a great deal taken up with the baby, and he found it **dull** at home, not doing or **saying** anything . . ."

(p. 255)

เมื่อค่าใช้จ่ายมากขึ้นเนื่องจากกรใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยทำให้เงินไม่พอใช้ มาร์ทลีย์จึงขอยืมจากคนอื่น ซึ่งเขาจะไม่ให้มาร์เซียรู้ เพราะเขารู้ว่าถ้ามาร์เซียรู้ เธอจะคงพยายามลดรายจ่ายลง เช่นการแต่งกาย, อาหาร แต่มาร์ทลีย์ทนไม่ได้

"**Bartley** lived well, now...; but the sum **total** was always much larger than he expected. At a pinch, he borrowed; but he did not let **Marcia** know of this, for she **would** have starved herself to pay the debt; what was worse, she would have wished him to starve with her ..."

The pinch always seemed to come in the matter of clothes, and then **Marcia** gave up whatever she wanted, and said she must make the old things do. **Bartley** hated this; in his position he must dress well, and as there was nothing mean about him, he wished

Marcia to dress nell too . . ."

(p. 316)

นอกจากนี้แล้วบาร์ทลีย์ยังเป็นคนเจ้าเล่ห์และไม่ซื่อสัตย์ จากการที่เขาพยายามทำดีกับคินนี ทำให้คินนีไว้วางใจและได้เล่าเรื่องราวของตนเองให้บาร์ทลีย์และริกเคอร์ฟัง โดยตั้งใจว่าในอนาคตคินนีเองจะเขียนเรื่องของตนเองออกมา แต่บาร์ทลีย์ได้ขโมยเรื่องของคินนีไปเขียนเสียก่อน ซึ่งผลทำให้เขาต้องตกงาน แต่อย่างไรก็ตาม บาร์ทลีย์ก็ยอมรับว่าเป็นผู้คิดโดยแก้ตัวกับมาร์เซียว่าคินนียังไม่มีความสามารถจะเขียนออกมาได้ก็เท่าเขาทำ และถึงแม้คินนียะเขียนใหม่อีกก็คงไม่เป็นไร เพราะคนอ่านคงจำไม่ได้แล้ว

"... I - I - I wrote the thing myself. He could face her, but she could not face him. There was a subsidence in her proud attitude, as if her physical strength had shapped with her breaking spirit.

'There's no theft about it, "Bartley went on." Kinney would never write it out, and if he did, I've put the material in better shape for him here than he could ever have given it. Six weeks from now nobody will remember a word of it; and he could tell the same things right over again, and they would be just as good as new. He went on to argue the point." (p. 319)

มาร์เซีย เกย์ลอร์ด (Marcia Gaylord)

แม่จะอยู่ในเมืองเล็ก ๆ แต่ก็ได้รับการศึกษาดี ทำให้เธอภูมิใจในตัวเอง แต่การศึกษาที่มีก็ทำให้เธอหันสังคมนอก เธอยังคงอยู่ในโลกแคบ มาร์เซียไม่เคยยุ่งกับผู้ชายคนใดเลย เพราะเธอเป็นคนที่อยู่ในกรอบประเพณี คุณสมบัตินี้กลับกลายเป็นผลร้ายคือเธอเพราะเมื่อเธอรักบาร์ทลีย์เธอก็รักอย่างหมดหัวใจ โดยมองข้ามจุดบกพร่องของบาร์ทลีย์ทุกอย่าง แม้เมื่อ

เธอมีปัญหากับบาร์ทลี เธอก็พยายามกำหนดตัวเองว่าเป็นความผิดของเธอที่ทำให้ทั้งคู่ต้องทะเลาะกัน ทั้งเช่นเมื่อเธอทราบว่าบาร์ทลีมีอะไรกับอันนา เธอรู้สึกโกรธมากและทั้งคู่ก็ทะเลาะกัน แต่ในที่สุดเธอก็ขอให้บิดาของเธอไปขอโทษบาร์ทลีให้เธอ โทยกกล่าวว่า เป็นความผิดของเธอเอง เพราะเธอเคยบอกกับบาร์ทลีว่าเธอจะไม่สนใจก็คของ เขา จึงเท่ากับว่าเธอล้มสัญญา ด้วยเหตุนี้เธอจึงเป็นฝ่ายผิด

"... 'You see I had just told him the day before that I shouldn't care for **anything** that happened before we were engaged; and then at the very first thing I went **and** threw him off! And I had no right to do it. He knows that, and that what's m&es him so hard to me. **But** if you go and tell him that I see how I was wrong, and that I beg his pardon; and then **ask** him to give me one more trial, just one more . . .'" (p. 96)

แม้เมื่อบาร์ทลีทิ้งเธอและลูกไปริคาโก เธอก็ยังกำหนดตัวเองตลอดเวลา ในขณะที่เดียวกันก็คิดเขาข้างตนเองว่าบาร์ทลีจะคงกลับมา แม้มิคาของ เธอจะพยายามชวนให้เธอกลับไปอยู่ที่เอ็กควิตี้ด้วยกันเธอก็ไม่ยอม โทยกบอกว่าจะขอรอบบาร์ทลีที่บ้านเพราะถ้าบาร์ทลีกลับมาจะโศกพบเธอและลูก แต่ถาบาร์ทลีตายเธอก็จะชอกายที่บ้านหลังนี้

"... 'Better come **home** with me, Marcia,' and he suffered in **meekness** the indignation with which she rebuked him. 'I will stay in **Bartley's** house till he **comes** back to me. If he is dead, I will die **here**'" (p. 392)

เมื่อเธอถูกมาร์ทิสฟ้องหย่า เธอก็ยังมอง เหตุการณ์ว่ามาร์ทิสจำเป็นต้องฟ้องหย่า เธอ เพราะเขาคิดว่าเธอและลูกทั้งห้าจะมา เพราะฉะนั้นถ้าอธิบายให้เขาฟังทุกอย่างจะ เรียบร้อย

"... Her exultation broke in a laugh. 'But we can explain it now, and it will be all right. He will see - he will understand - I will tell him just how it was - Oh, Flavia, Flavia, we've found papa, we've found papa! Quick!'" (p. 410)

การที่บิดาของมาร์เซียเป็นคนที่ไม่ได้เชื่อในพระคัมภีร์ ทำให้ตัวเธอเองไม่มีที่ยึดเหนี่ยว เมื่อเธอมีลูกเธอจึงอยากจะทำให้ลูกเป็นคริสเตียนเพราะเธอก็คิดว่าศาสนาจะช่วยทำให้ชีวิตของลูกดีกว่าของเธอ

"Well christened, then. It **must** be the training he got in it. I've thought a great deal about it, and I think my worst trouble is that I've been left too free in everything. One mustn't be left too free. I've never had any one to control me, and now I can't control **myself** at the **very** times when I need to do it the most, with - with - when I'm in danger of vexing - when Bartley and I." - (p. 253)

สาเหตุที่ทำให้มาร์เซียไม่เข้าใจพระคัมภีร์นั้น เป็นเพราะว่าบิดาของเธอไม่เชื่อในพระคัมภีร์นั่นเอง มาร์เซียเกิดความรู้สึกว่าเธออยากจะมีเรื่องพระคัมภีร์บ้าง แต่เธอไม่ทราบจะเริ่มอย่างไร

"... 'Why, father doesn't belong to any church! He believes in a God, but he doesn't believe in the Bible.'... 'I don't know whether the Bible is true or not; but I've often wished that I belong to church.'

'You couldn't, unless you believed in the Bible,' said Mrs. Halleck. 'Yes, I know that. Perhaps I should, if anybody proved it to me. I presume it could be explained. I never talked much with any one about it. There must be a good many people who don't belong to church, although they believe in the Bible. I should be perfectly willing to try, if I only knew how to begin.'" (p. 251)

นอกจากนี้มาร์เซียกับมาร์ทลีก็จะมีความเห็นแตกต่างกัน เช่น มาร์เซียไม่ต้องการให้มาร์ทลีทำอาชีพหนังสือพิมพ์ เพราะเธอได้รับการปลูกฝังความศรัทธาจากบิดาว่าอาชีพหนังสือพิมพ์เป็นอาชีพที่ต่ำและเป็นอาชีพที่ไม่รวย เธอจึงแนะนำให้มาร์ทลีเรียนกฎหมายเพื่อที่จะได้เป็นนักกฎหมายในอนาคต

"... she had always heard her father speak with such contempt : men dedicated to poverty and the despite of the local notables who used them. She could not shake off the old feeling of degradation, even when she heard Bartley and some of his fellow-journalists talking in their boastfullest vein of the sovereign character of journalism; and she secretly resolved never to relinquish her purpose of having him a lawyer." (pp. 177 - 178)

ในขณะที่มาร์เซียไม่พอใจอาชีพหนังสือพิมพ์ จึงต้องการให้มาร์ทลีเปลี่ยนอาชีพ แต่ตัวมาร์ทลีกลับเห็นว่าอาชีพนี้ไม่เสียหายอะไรเลย

"..., - till I have a fixed amount of money for a fixed amount of work, - and then I'll talk to you about taking up the law again. I'm willing to do it whenever it seems the right thing. I guess I should like it, though I don't see why it's any better

than journalism, and I don't believe it has any more prizes."

(p. 181)

สquire เกย์ลอร์ด (Squire Gaylord)

แม้จะอยู่ในเมืองเล็ก ๆ เช่น เอ็ดเวิร์ด และมีไคย์คัมน์ในเรื่องศาสนาแต่ก็เป็นคนที่เข้าใจโลก เพราะเขาไม่เคยต่อต้านการเข้าโบสถ์ของภรรยา

"... He had never interfered with her church - going. He had rather promoted it, for he liked to have women go; ..." (p. 34)

เมื่อมาร์เขียนตามบารท์ลีย์ไปก็พยายามอธิบายให้ และเมื่อพบมาร์เขียนบอกให้มาร์เขียนทำหน้าที่ของภรรยาให้ดีที่สุดพร้อมกับเคอเนมาร์เขียนว่าอย่าระแวง เพราะความระแวงจะเป็นตัวทำลายชีวิตการแต่งงาน

"... You're his wife; and it's your part to help him, not to hinder him. You can make him worse by being a fool; *but* you needn't be a fool. *Don't* worry him about other women; *don't* be jealous. He's your husband, now, and the worst thing you can do is to doubt him." (p. 165)

สquire เป็นคนที่รักและเข้าใจลูกคือมาร์เขียนมาก อาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นคนที่รู้จักตัวของมาร์เขียนยิ่งกว่าตัวมาร์เขียนรู้จักตัวเอง

"... I understand you better than you understand yourself; and I can't say that I'm surprised. (p. 165)

เมื่อทราบว่ามาร์เซียรักบาร์ทลี สไตน์ต้องการให้บาร์ทลีเลิกทำงานหนังสือพิมพ์ แล้วไปเรียนกฎหมายเพื่อจะได้มารับกิจการทางกฎหมายแทนตัวเขา ซึ่งเขายินดียกให้เพราะ เห็นว่าการมีอาชีพหนังสือพิมพ์ไม่เหมาะสำหรับคนแต่งงานและต้องมีภาระเพิ่มและเขาก็เห็นว่า บาร์ทลี เป็นคนมีความสามารถ

"... 'He'd better give up his paper and go into the law. He's done well in the paper, and he's a smart writer; but editing a newspaper aint any work for a man. It's all well enough as long as he's single, but when he's got a wife to look after, he'd better get down to work. My business is in just such a shape now that I could hand it over to him in a lump; but come to wait a year or two longer, and this young man and that one 'll eat into it, and it wont be the same thing at all." (p. 51)

ก๊วยเห่กั้นเมื่อบาร์ทลีทิ้งมาร์เซียและยังท้องหมาเธอด้วย ทำให้สไตน์โกรธมากจน กลายเป็นความแค้น จึงได้พยายามอย่างยิ่งที่จะให้มาร์เซียขึ้นศาลเพื่อสั่งแจ้งข้อเท็จจริงทั้ง ๆ ที่มาร์เซียไม่ต้องการ กังทิมาร์เซียชักชวนฮัล เลคให้พาเธอกลับเอ็กควิวี

"... 'I am not going on? I am going back . . .'"

(p. 432)

เบน ฮัล เลค (Ben Hallek)

1. ฮัล เลค แอบชอบมาร์เซีย ก๊วยเห่กั้นเมื่อมาร์เซียเคียดกรอนเขาจะรีบช่วย เหลือทันที ฮัล เลคเคยให้บาร์ทลียืมเงิน 1,500 เหรียญ เพราะเขาคิดว่าการให้บาร์ทลียืม เงินก็เท่ากับเป็นการช่วยมาร์เซีย แต่ทั้งหมคนั้นมาร์เซียไม่รู้เรื่องเลย

"He (Atherton) brok out, however, in friendly exasperation. Why in the world did you lend the fellow that money?"

Halleck lifted his brooding eyes, and fixed them half pleadingly, half defiantly upon his friend's face.

I did it for his wife." (P. 359)

2. อัล เลคตระหนักดีว่าความรักของเขาที่มีต่อมาร์ เจีย เป็นไปไม่ได้เพราะเธอแต่งงานแล้ว ค่ายเหฺกนี้เขาจึงพยายามลี้มเธอโดยการสมัครไปทำงานที่อเมริกาได้เป็นเวลาถึง 2 ปี เมื่อมาร์ลี้กับมาร์ เจียหย่าขาดจากกันแล้ว อัล เลคก็คิดว่าตัวเขาเองน่าจะมีสิทธิ์ที่จะขอมาร์ เจียแต่งงาน

"... He added angrily : 'You know what I've come back for; why do you torment me with these questions? I did what I could. I ran away . . . I had to comfort me when I tried to put hey out of my mind, - out of my soul! When I heard that he was gone, I respected her days of mourning. God knows how I endured it, now it's over; but I did endure it. I waited, and here I am . . . 'He is dead! And now, if she will, she can marry me." (pp.396-397)

แต่อัล เลคก็เป็นคนที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ก็จึงเห็นได้ว่าเขามีกล้ากัสนใจทำอะไรด้วยตนเอง โดยเฉพาะเรื่องสำคัญ ๆ เช่น การจะแต่งงานกับมาร์ เจีย เพราะมาเจียมีโชสาวบริสุทธิ์ โดยเฉพาะเรื่องนี้เขามักจะปรึกษากับแอส เธอทัน ซึ่งแอส เธอทันก็ไม่เห็นด้วย

"**Atherton** folded up the letter, and put it back into its envelope, with a frown of exasperation. I can't see what should have infatuated **Halleck** with that **woman**. I **don't** believe he only pitied her. She is altogether inferior to him : passionate, narrow-minded, jealous - she would make him miserable. **He'd** much better stay as he is . . .!

(p. 452)